REGLUGERÐ

um könnun á gjaldhæfi og greiðsluhæfi vátryggingafélaga.

Svið.

1. gr.

Tryggingaeftirlitið skal kanna gjaldhæfi og greiðsluhæfi vátryggingafélags. Við mat á þessu skal litið til áhættu þeirrar, sem vátryggingastarfsemi hefur í för með sér.

Slík könnun skal fara fram árlega á grundvelli ársreiknings vátryggingafélags fyrir síðastliðið reikningsár og annarra gagna og upplýsinga um starfsemi þess, sem nauðsynleg er til þess að könnun geti farið fram.

Við könnunina skal meta gjaldþol, greiðsluþol og áhættu vátryggingafélags eftir reglum, sem nánar er kveðið á um í þessari reglugerð.

Tryggingaeftirlitið skal tilkynna vátryggingafélagi niðurstöður sínar þegar að lokinni könnun og gefa því kost á að koma að skýringum og athugasemdum við niðurstöðurnar. Að þeim athuguðum skal Tryggingaeftirlitið gera tillögur um úrbætur, ef þörf krefur.

Gjaldhæfi.

2. gr.

Gjaldþol vátryggingafélags er sú fjárhæð sem fæst, þegar af heildareignum félagsins hafa verið dregnar hvers konar skuldir, óefnislegar eignir og niðurfærsla eignaliða, sbr. 2. mgr. þessarar greinar. Til gjaldþols í þessu sambandi reiknast eftirtaldir liðir:

1. Innborgað hlutafé, stofnfé eða áhættufé að frádregnu eigin hlutafé.
2. Helmingur óinnborgaðs hlutafjár, stofnfjár eða áhættufjár, enda nemi innborgað fé minnst 25% heildarfjárins.
3. Lögbundnir sjóðir eða aðrir sjóðir, sem samkvæmt lögum eða samþykktum félagsins eiga að mæta halla á rekstri félagsins og ekki eru skuldbindingar þess.
4. Áhættusjóður félagsins.
5. Óráðstafaður hagnaður (ójafnað tap til frádráttar).
6. Duldir varasjóðir, sem myndast vegna þess að eignir eru taldar undir raunvirði í efnahagsreikningi eða skuldir eru taldar með of háu verði, enda sé um varanlega eignamyndun að ræða.
7. 75% af öryggisálagi tryggingasjóðs. Þó er heimilt að telja til gjaldþols öryggisálag líftryggingasjóðs eftir mati tryggingastærðfræðings félagsins. Öryggisálag iðgjaldasjóðs er sá hluti yfirfærðra iðgjalda, sem ætlað er að mæta sveiflum á væntanlegum tjónum. Öryggisálag á bótasjóð er sá hluti bótasjóðs, sem ætlað er að mæta sveiflum á þeim tjónum, sem þegar hafa orðið. Ekki skal telja með þá fjárhæð, sem áætluð er vegna ótilkynntra tjóna og álag vegna neikvæðrar matsbróunar bótasjóðs. Öryggisálag lagt á hluta endurtryggjenda í tryggingasjóði skal ekki telja til gjaldþols. Sú fjárhæð, sem þannig er talin með við útreikning gjaldþols, má þó aldrei vera hærri en 50% gjaldþols í heild.

Við útreikning á gjaldþoli samkvæmt framansögðu skal ekki telja með ótryggar eignir. Reikna skal niðurfærslu á eignaliðum að því marki, sem talið er nauðsynlegt, og skal niðurfærslan aldrei vera lægri en sem hér segir á eftirtöldum eignaliðum:

1. 7.5% af iðgjaldainnheimtum.

2. 5.0% af kröfum á eignaliðunum „innlendir umboðsmenn" og af „aðrir innlendir skuldunautar".
3. 3.5% af víxlaeign.
4. 1.0% af innlendum verðbréfum og áföllnum vöxtum öðrum en ríkistryggðum.

3. gr.

Gjaldþol samkvæmt 2. gr. skal eigi vera lægra en sú fjárhæð, sem hærri er þeirra tveggja, er að neðan greinir, og telst sú fjárhæð lágmarksgjaldþol vátryggingafélags, sbr. þó 4. gr.:

1. 18% þeirrar fjárhæðar, sem fæst þegar bókfærð iðgjöld að frádregnum endurgreiðslum og niðurfellingum en án frádráttar á hlut endurtryggjenda í iðgjöldum, eru margfölduð með hlutfallinu milli bókfærðra eigin tjóna og bókfærðra tjóna í heild samkvæmt rekstrarreikningi. Sé síðastnefnda hlutfallið lægra en 0.35 skal margfalda með því hlutfalli.
2. 13% þeirrar fjárhæðar sem fæst, þegar lögð eru saman bókfærð tjón tveggja síðustu reikningsára án frádráttar á hlut endurtryggjenda að viðbættum bótasjóði í lok síðasta reikningsárs, en að frádregnum bótasjóði í upphafi fyrra reikningsárs. Sú stærð, sem þannig fæst, er margfölduð með hlutfallinu undir 1. tl. milli eigin tjóna og tjóna í held með tölunni 0.35, ef hún er hærri.

4. gr.

Gjaldþol skaða- og endurtryggingafélags skal ekki vera lægra en lágmarksgjaldþol skv. 3. gr., en gjaldþol líftryggingafélags skal ekki vera lægra en sú fjárhæð, sem reiknast samkvæmt 1. tl. 3. gr.

Gjaldþol vátryggingafélags skal aldrei nema lægri fjárhæð en þeirri sem tilgreind er í 6., 10. og 15. gr. laga nr. 50/1978 um vátryggingastarfsemi varðandi lágmark hlutafjár og stofnfjár og eignir erlendra vátryggingafélaga hér á landi.

Um félög, sem starfa samkvæmt sérlögum, skulu gilda sömu reglur og um gagnkvæm félög að þessu leyti, eftir því, sem við getur átt.

5. gr.

Nái gjaldþol vátryggingafélags ekki lágmarksgjaldþoli, samkvæmt 3. og 4. gr. eftir hinum árlega útreikningi, skal félagið þegar í stað gera ráðstafanir til þess, að markinu verði náð innan tiltekins frests. Þessi frestur má ekki vera lengri en sex mánuðir, ef gjaldþolið er lægra en þriðjungur lágmarksgjaldþols.

Verði vátryggingafélagi ljóst á öðrum tíma, að gjaldþol þessi nái ekki lágmarksgjaldþoli, skal það á sama hátt gera ráðstafanir til að markinu verði náð.

Félagið skal gera Tryggingaeftirlitinu skriflega grein fyrir því, innan tveggja mánaða, hvaða ráðstafanir verði gerðar og á hvern hátt markinu verði náð.

Greiðsluhæfi.

6. gr.

Greiðsluhæfi vátryggingafélags skal metið eftir stöðu hreins veltufjár á hverjum tíma, þ. e. hlutfallinu milli veltufjármuna annars vegar og skammtímaskulda hins vegar. Til veltufjármuna í þessu sambandi teljast sérhverjar eignir, sem ekki eru ætlaðar til varanlegrar eignar eða notkunar í félaginu, eða sem ætlað er til að breyta í handbært fé innan árs. Til skammtímaskulda teljast skuldir, þar með talin þau ógreidd tjón, sem ætlað er að komi til greiðslu innan árs.

Tryggingaeftirlitið skal leggja mat á greiðsluhæfi vátryggingafélags á grundvelli ársuppgjörs þess fyrir síðastliðið reikningsár eða á öðrum tíma, ef ástæða þykir til.

Telji Tryggingaeftirlitið greiðsluþol ófullnægjandi skal það tilkynna félaginu niðurstöðurnar og rökstyðja útreikninga sína.

Félagið skal þegar í stað gera nauðsynlegar ráðstafanir til úrbóta.

Endurtryggingavernd og hámarksáhætta.

7. gr.

Endurtryggingavernd vátryggingafélags skal miðuð við gjaldþol, öryggisálag iðgjalda og heildaráhættu samkvæmt nánari skilgreiningu hér á eftir.

Hámarksáhætta í einum tjónsatburði, þ. e. að teknu tilliti til samáhættu milli vátryggingagreina skulu vera

$$H = 0.16 \times T \times \left(\frac{G}{T} + A \right)^2,$$

en þó aldrei hærri en 0.08 x G.

Hér er G gjaldþol félagsins skv. 2. gr. T er eigið tjón ársins samkvæmt rekstrarreikningi og A samanvegið mat á öryggisálagi félagsins samkvæmt eftirfarandi reglum:

$A = 0.025 \times b + 0.05 \times c + 0.10 \times d$

Vægin b, c og d eru fundin þannig:

b er hlutfall iðgjalda í ökutækjatryggingum og/eða erlendum endurtryggingum af heildariðgjöldum félagsins.

c er hlutfall iðgjalda í sjó- og farmtryggingum af heildariðgjöldum félagsins.

d er hlutfall annarra iðgjalda af heildariðgjöldum félagsins.

Með iðgjöldum er hér átt við bókfærð iðgjöld í frum- og endurtryggingum samanlagt.

8. gr.

Sé eigin áhætta félags að mati Tryggingaeftirlitsins hærri en hámarksáhætta skv. 7. gr. þegar tekið hefur verið tillit til samáhættu, skal félagið gera ráðstafanir fyrir lok reikningsársins eða eins fljótt og kostur er vegna gildandi endurtryggingasamninga, til að breyta endurtryggingavernd sinni til samræmis við tilskilda hámarksáhættu.

Skil á gögnum.

9. gr.

Tryggingaeftirlitið skal jafnskjótt og reikningsári vátryggingafélags lýkur, senda því sérstök eyðublöð í því formi, sem það ákveður til útfyllingar og útreiknings á gjaldþoli, greiðsluþoli og eigin áhættu.

Eyðublöðin útfyllt og undirrituð af félaginu skulu hafa borist Tryggingaeftirlitinu eigi síðar en sex mánuðum eftir lok reikningsárs.

Ýmis ákvæði.

10. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða fésektum eða varðhaldi.

11. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt 49. gr. laga nr. 50 16. maí 1978, öðlast þegar gildi.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 21. júlí 1981.

Svavar Gestsson.

Jón Ingimarsson.